

РЕШЕНИЕ

№ 1962

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 21.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11090** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.70, ал.1 и чл.13, ал.1 т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на К. Е. гражданин на Г. ЛНЧ [ЕГН] срещу РЕШЕНИЕ №УП-ОК-36 от 23.11.2022г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут като явно неоснователна.

По изложените в жалбата съображения за материална и процесуална незаконосъобразност –се моли същата да бъде уважена. На първо място се твърди, че не са обсъдени фактите, поради което решението страда от липса на мотиви. На следващо място се визира, че ответникът е игнорирал причината за напускане на страната по произход, свързана с преследване от недържавен агент. Допълва се, че е налице преследване и риск за личната сигурност на лицето, поради което се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, същият се представлява от адв.П. по реда на ЗПП, който поддържа жалбата и моли да се уважи.

Ответникът, чрез юрк.П.- оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да се отхвърли.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ СЛЕДНОТО:

На първо място жалбата от 02.12.2022г. е в срок, решението е връчено на 28.11.2022г., от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което същата е допустима.

По същество е неоснователна и за да достигне до тази констатация, съдът взе предвид следното:

Производството пред ответника е започнало по молба вх.№РД-09-4290 от 11.11.2022г. депозирана от Е. К., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Г., гражданин на Г., мандинка по народност, вероизповедание –мюсюлманин, неженен, ЛНЛ [ЕГН], с лични данни снети въз основа на карта за самоличност, издадена от Г. и карта за пребиваване в Р Турция.

По молбата е постановен отказ на основание чл.13, ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ, тъй като същата е приета за явно неоснователна. Не е кредитирана историята на лицето, изразяваща се в това, че същият легално е напуснал на 24.01.2021г. Г. за Турция, където е бил до 25.10.2022г., когато е заминал за РБ с туристическа виза, установена на границата, че е фалшива. В интервюто си лицето е заявило, че в страната си по произход е бил беден и е започнал да развива бизнес с кокошки, но членовете от неговата фамилия са започнали да му завиждат и да му създават пречки. Фиксирал е, че е имал проблеми във връзка с етноса си без да излага конкретни факти и като цяло предвид лошото отношение е решил да замине за Турция. В [населено място] е имал собствен магазин, но е търпял дискриминационно отношение, поради което е решил да дойде в България. Сочил, че не е бил съден, арестуван или задържан в държавата си по произход.

Въз основа на изложената бежанска история- ответникът е приел, че няма действия и събития, които могат да бъдат определени като преследване. За да са такива-трябва да са достатъчно тежки и да представляват сериозни посегателства върху правата на лицето. Подчертано е, че лицето не е било обект на физическо или психическо преследване и единствената причина да напусне страната е бедността му и желанието да развива бизнеса си. Визирано е, че съгласно Наръчника по процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН е посочено, че мигрантът е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна, по семейни или други причини /Глава II, §.62, стр.24/. Пред изложеното ответникът е приел, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне държавата си по произход по причина на чл.8, ал.1 от ЗУБ-раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Подчертано е, че бежанската история не може да обуслови каквото и да е преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Същото видно от нормата е съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основаните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действията на преследване или потенциална заплаха от преследване е прието, че не се установяват. Видно от изявленията на кандидата никой не е упражнил насилие спрямо него, поради което искането му за бежански статут е прието за явно неоснователно.

Също така е констатирано, че не са налице е предпоставките по чл.9, ал.1, т.1-2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. В тази връзка е отбелязано, че не е бил принуден да отпътува от страната си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или нечовешко и унижително отношение. Няма данни да има подобни действия от недържавни субекти, какъвто довод се прави без конкретика. Посочено е, че видно от приложената справка №МД -762/21.11.2022г. не

се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на СЕС по дело С-465/07г. и по дело С-285/12г. по тълкуването на чл.15, „в“ от Директива 2004/83 на ЕО. Акцентирано е, че съгласно решението, наличието на заплахата се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята че цивилното лице, поради самия факт на пребиваването си там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Визирано е, че видно от справката Г. е република с многопартийна система. Проведените избори от 2017г. са честни и свободни. В основния закон е регламентирана забрана за религиозна дискриминация, както и няма вътрешен и международен конфликт. Има и позоваване на информация от интернет, че обстановката е спокойна в Г., макар да има повишена криминална престъпност. Не са установени и основания по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ, както и по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, последната хипотеза, свързана с предоставена закрила на член на семейството.

С оглед всичко изложено е отхвърлена молбата за закрила като явно неоснователна.

В съдебно производството доказателства не са представяни.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ ОТ ПРАВНА И ФАКТИЧЕСКА СТРАНА НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл.70 от ЗУБ вр. с чл.13 от ЗУБ-интервюиращ орган Н. С., която е определена със заповед РД-05-303 от 13.04.2022г. на Председателя на ДАБ /л.12/ като такъв орган.

В производството не са допуснати релевираните нарушения. Твърди се, че липсват мотиви, което не е вярно. Ответникът е изложил подробни съображения защо не следва да се кредитира бежанската история, както и защо въз основа на нея не може да се предостави както бежански, така и хуманитарен статут.

По същество изводите са правилно. Видно от посочената за приложима материална норма на чл.13, ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ, когато молбата за закрила е явно неоснователна – същата се отхвърля. Правилно изводите на ответника се градят на интервюто с кандидата. В същото той споделя за семейни и битови проблеми, свързани с развиван от него бизнес с кокошки. Разказва, че е станал обект на завист от страна на членове на неговата фамилия, които започнали да му създават проблеми, поради което е решил да напусне страната си по произход. Отишъл е легално в Турция, където е бил близо 2 години и поради това, че станал обект на подигравки и лошо отношение, също решил да напусне страната. В интервюто си отрича, докато е бил в Г. да е бил задържан, изтезаван, съден. Споделя, че по етнос е мандинка и в страната има лошо отношение към тази група, но не визира конкретни обстоятелства. С оглед изложеното правилно ответникът не е намерил основания за закрила. Дори не е споделен конкретен случай, при който молителят да е бил обект на преследване по смисъла на ЗУБ във връзка с етноса, към който принадлежи.

Съдът намира, че също в този аспект правилно ответникът е приел, че няма действия и събития, които могат да бъдат определени като преследване вкл. по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ.. Обосновано е позоваването на Наръчника по процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, съгласно който мигрантът е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна, по семейни или други причини /Глава II, §.62, стр.24/. Правилно въз основа на споделеното от кандидата - ответникът е приел, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне държавата си по произход по

причина на чл.8, ал.1 от ЗУБ-раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.

Съставът следва да подчертае, че няма посочени каквито и да е действия, които водят до нарушаване на основаните права на молителя.

Правилни са констатациите и касателно липсата на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1-2 от ЗУБ. Няма твърдения, че молителят е бил принуден да отпътува от страната си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или нечовешко и унижително отношение. Изнесеното в жалбата твърдение, че е бил положен на тормоз от неправителствен агент се прави за първи път. В интервюто няма подобни данни, а единствено за лошо третиране общо към етноса мандинка. Правилно е преценена справката №МД -762/21.11.2022г. Видно от същата няма установено лошо отношение към този етнос, който е доминиращ, но сред същия има кастово разделение на благородници, среден слой и роби т.е. самото кастово отношение е вътре в етноса. Правилно е установено, че страната е демократична република и макар да има конкретни проблеми с неовладяване на криминални елементи, то няма нито вътрешен, нито международен конфликт. В тази връзка и съставът констатира, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на СЕС по дело С-465/07г. и по дело С-285/12г. по тълкуването на чл.15, „в“ от Директива 2004/83 на ЕО. Следва да се има предвид, че видно от решението, наличието на заплахата се счита за установено, когато степента на характеризирания въоръжения конфликт безогледно насилие достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята че цивилното лице, поради самия факт на пребиваването си там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Правилно не са установени и основания по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ, както и по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, последната хипотеза, свързана с предоставена закрила на член на семейството.

С оглед изложеното – жалбата е неоснователна. Няма основания за искането на процесуалния представител на жалбоподателя за отмяна на решението и в частта за предоставяне на хуманитарен статут. Не се излагат никакви причини да се предостави същия на друго основание, освен визираните в ЗУБ и неналичието на които се установи от ответника в производство.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на К. Е. гражданин на Г. ЛНЧ [ЕГН] срещу РЕШЕНИЕ №УП-ОК-36 от 23.11.2022г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут като явно неоснователна.

Решението е окончателно.

Административен съдия:

